

Настъпиха коледни пости. Първата седмица всички, освенъ Милковъ, постѣха, за да се причастятъ. Въ недѣлята църквата бѣше пълна. Тамъ бѣха и всички ученици, доведени отъ учителитѣ си, по нареждане отъ властта. Милковъ бѣше сжщо съ отдѣленieto си. Когато свещеникътъ свърши службата и почна да причестява най-напредъ ученицитѣ, Милковъ извика сина си и му каза :

— Стефчо, излизай и си отивай у дома !

— Но азъ не съмъ се причастилъ, татко.

— Защо ще се причастявашъ? Ако искашъ хлѣбъ и вино, и въ кѣщи има. Или искашъ да се заразишъ? Хайде излизай !

Две бистри, чисти сълзи се проточиха по бузитѣ на детето, то ги избърса съ ржкава си и излѣзе навънъ.

Къмъ срѣдата на декемврий започнаха страшни студове. Снѣжнини, смразяващи виелици се гонѣха изъ улицитѣ на градеца. Никой не смѣеше да стои продължително навънъ. Единъ день Милковъ се върна въ кѣщи бледенъ, треперящъ, кашлѣше силно. Вечеръта бѣше вече на легло. Затичаха за лѣкаръ, който констатира силна простуда. И заредиха се тежки дни за Милковъ. Подобрение не идваше, все къмъ по-лошо отиваше. Стефчо вече не се страхуваше, очитѣ на баща му го приласкаваха. Може би болестъта бѣше омокотила душата му.

— Татко, още ли ти е лошо? — запига той баща си еднажъ.

— Още, Стефчо. Кажи на баба си да ми приготви единъ чай, кѣде е тя?

— Оттатъкъ, моли се на Бога да оздравѣешъ. Ти не се ли сърдишъ за това, татко?

И понеже баща му не отговори, продължи :

— Татко, и азъ ще се моля за тебе на Бога.

Детето издигна ржце нагоре и, понеже не знаеше друго, почна да казва „Отче нашъ“. После се прекръсти.

— Татко, прекръсти се и ти.

— Защо, дете?

— Така, прекръсти се, за да ти помогне Богъ. Баба казва, че си мразѣлъ Бога. Нали не е вѣрно? Хайде, прекръсти се.

И Стефчо пхна ржката си подъ покривката, издърпа ржката на баща си. Милковъ гледаше сина си съ умиление. Съзнателно ли направи той това, не е известно, но бавно направи кръстния знакъ. Следъ това затвори уморено очи и се унесе въ сънъ. Дали това бѣше отъ умората въ болестъта или пѣкъ отъ примирението, което начеваше да се извършва въ душата му, Милковъ за пръвъ пжтъ спѣше съ облекчение.

Стефчо хлѣзна отъ радостъ, когато видѣ баща си да се кръсти. Той се втурна като буря въ стаята на баба си, като викаше : „Бабо, бабо, татко се кръсти, той вѣрва въ Бога.“ Но като видѣ баба си още да се моли, колѣнчи до нея и надигна свѣтли очи къмъ малкия иконостасъ.

Следъ четири дена Милковъ оздравѣ. Здрава бѣше и душата му, защото той гледаше на всички вече весело, лицето му и погледътъ се проясниха. И за обща почуда на всички, въ първия празникъ, хваналъ Стефча за ржка, отиде на църква.

Йорд. попъ Илиевъ.